

روزای آخِرِ حضرت عیسیٰ

عیدِ پِصْح، که یادبودِ آزادیِ بنیِ اسرائیل از مصر استه، نزدیکِ موشُد و غدرِ مردُم دَ اورُشلیمِ بِلدِ عیدِ جم شده بود. اونا از یگدیگه خُو دَ باره حضرت عیسیٰ سوالِ مَوکد که ”چی فکرِ مَوکُنی: اَمُو پِیغمبرِ اِسالِ میه، یا نه؟“ اونا ای توره ره ازی خاطرِ دَ بَینِ خُو مَوگفت که پیشوایونِ بَزُرگ و فریسی ها امر کده بود که هرکس خبرِ شنه حضرت عیسیٰ دَ کُجا استه، باید دزوا اِطِلاعِ بَدیه تاکه اونا اُو ره دِستگیر کنه.

شش روز پیش از عیدِ پِصْح حضرت عیسیٰ دَ اَغیلِ بَیتِ عَنیا رفت که اِلِعازر ره که خود شی زنده کده بود بِنِگره. روزِ دیگه شی مردُم شنند که حضرت عیسیٰ بِلدِ عیدِ میه. وختیکه اُو قد یارای خُو از اَغیلِ بَیتِ عَنیا میمد یگ جمعیتِ کُته مردُم دَ راهِ شی رفت. مردُم بِلدِ اِستِقبالِ شی جَگَلای سوزِ درخت ره دَ دِستِ خُو گِرِفته بود و چپنا و

چادرای خوره د راه شی آوار کده بود. عیسی مسیح د بلی یگ داغو سوار بود و از بلی چپنا و چادرای مردم تیر شده سن شار مورفت.

تمام مردم که د راه شی رفته بود، شعار میدد: "زنده باد پادشاه که د نام خداوند میه!"

بعضی مردم فرقه فریسی از ترس حکمت رومی د حضرت عیسی گفت: "استاد، پیروای خوره منع کو." مگم او گفت: "شمو باید بدنید که اگه اونا چپ شنه حتی سنگهای دور و بر راه د شور میه."

بعد ازو، حضرت عیسی د خانه خدا رفت. د اونجی پیش روی تمام مردم د تبلیغ کدو شروع کد و د انجی غدر مردم کور و لنگ ره ام شفا دد. علمای دینی هنوز ام از مردم میترسید و کوشش موکد که یگوراه پیدا کنه، تاکه او ره تاشکی از بین بیره. اونا قد یگدیگه خو موگفت: "مو ای کار

ره باید دَ دَوْرانِ عیدِ نَکنی، ازیکه مَرَدَمِ شورشِ مُونه.

یهودایِ اسخریوطی، یگی از یارایِ حضرتِ عیسی، دَ دیرِ پیشوایون بزرگِ رفته گُفت: ”اگه ما عیسی ره بازی دده دَ گیر شمو بدم، مَره چقس جایزه میدید؟“ اونا گُفت: ”موتو ره سی قیرونِ نقره میدی.“ پس یهودایِ اسخریوطی قبول کد و اونا امو مقدار پیسه ره بلدی شی دد. ازو بعد، اُو دُمبالِ فرصتِ میگشت تاکه دَ هر جای وار شی برابر شنه حضرتِ عیسی ره دَ گیر ازوا بدیه.

امو روزیکه قربانیِ عیدِ پصحِ کشته موشد یارایِ حضرتِ عیسی دزشی گُفت: ”نانِ پصحِ ره دَ کجا بخوری؟“ پس اُو جای شی ره دزوا گُفت. بیگایِ شی، وختیکه حضرتِ عیسی قَد دوازه یارایِ خُو دَ سرِ نانِ شِشت، اُو گُفت: ”ما دَ شوقِ زیاد دَ انتظارِ امزی لَحظه بودم، که پیش از رنج و عذاب مه ای نانِ پصحِ ره قد شمو بخورم. و بعد ازی ما دیگه نانِ پصحِ نمُوخورم تا اُو غیتِ که معنایِ اصلیِ عیدِ آزادی دَ

پادشاهی خُدا پُوره نشُدِه.

اوخته، حضرت عیسیٰ نان ره گِرِفْتِه خُدا ره شُکر کد. بعد ازو، نان ره میده کده گُفت: ”ای جان مه یه که بَلدِه نِجات شُمُو قُربانی موشه. ازی بعد، امی کاره دَ یادِ ازمه اجرا کنید.“ امی رقم، بعد از نان یگِ جامِ آوِ اَنگُور سُرُخ دَزوا دَدِه گُفت: ”آوِ اَنگُور امزی جامِ یکِ مِثالِ از خُونِ از مه یه و خُونِ از مه بَلدِه گِناه های شُمُو ریخته موشه. دَ ای صُورَتِ ای جامِ واعدِه نَوِ خُدا ره نِشو مِیدیه که ما قد خُونِ خُو اُوره اِمضا مُونُم.“

اوخته، حضرت عیسیٰ گُفت: ”ما شُمُو ره یگِ حُکمِ نَوِ مِیدُم: یگِدیگه خُو ره اَمُوقَسِ دوست دَشْتِه بَشِید که ما شُمُو ره دوست درُم. اگه شُمُو یگِدیگه خُو ره دوست دَشْتِه بَشِید هرکس موفامه که شُمُو پَیروِ ازمه استید.“

”مگم یگی از شُمُو دزمه نَمکِ حرامی مَوکُنِه. اَمُو رقمی که

رضای خُدا استه، ابنِ آدمِ باید کُشته شُنه. لیکنِ وای دَ روزِ کسیکه اُوره دَ گیرِ میدیه!“

یارای حضرتِ عیسیٰ غدرِ دِقِ شُدِه. هر کُدمِ شی ازو پُرسان کد: ”مولا، ما خُو نیِم، نه؟“ حضرتِ عیسیٰ گُفت: ”اُمُو کسی استه که ما اُوره یگِ لُقْمِهِ نانِ غوْثِه کده میدُم.“ اوخته، اُو نانِ ره میده کده دَ مَنِه کاسه غوْثِه کد و دَ یهُودایِ اسخِریوطی دَده گُفت: ”زُود شو؛ هرکاری که میخاهی بکنی، بکو.“ وختیکه یهُودا نانِ ره خورد از اُونجی رفت. هوا تریک شُدِه بود.

بعد از نانِ عیدِ پِصَحِ اُونا یگِ شعر از کِتابِ زبُور خاند. ازوخته، اُونا از شارِ اورُشلیمِ بَر شُدِه دَ باغِ جَتسِیمانی دَ دامنِ کوهِ زیتون رفت.